

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 8 stycznia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki akcyjnej w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 30 grudnia 2015 r. Nr (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję nadając jej następującą treść „nie stwierdza naruszenia przez (...) S.A. z siedzibą w W. warunku 2.5 koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą, w brzmieniu określonym w decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 marca 2006 roku Nr (...) z późniejszymi zmianami.”;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S. A. w W. kwotę 837,00 zł (osiemset trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 203/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) decyzją z 30 grudnia 2015 r., Nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.) (dalej p.e.), a także na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.) w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej powód, (...)), posiadającemu koncesję na obrót gazem ziemnym z zagranicą udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 marca 2006 r., Nr (...), zmienioną decyzjami: z 28 marca 2007 r., Nr (...), z 13 sierpnia 2012 r., Nr(...) oraz z dnia 3 lutego 2015 r., Nr (...) orzekł, że:

1. przedsiębiorca - (...) S.A. z siedzibą w W., naruszył warunek 2.5 koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą, w brzmieniu określonym w decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 31 marca 2006 r., Nr (...) z późn. zm.,

obowiązujący przedsiębiorcę w 2012 r. w ten sposób, że nie przestrzegał obowiązku dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego z zagranicy w 2012 roku;

2. za działanie wskazane w punkcie 1 wymierzył przedsiębiorcy - (...) S.A. z siedzibą w W. karę pieniężną w kwocie 60.000 zł (słownie: sześćdziesiąt tysięcy złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód zaskarżając ją w całości i wnosząc o:

- 1) zmianę zaskarżonej decyzji Pozwanego w całości i orzeczenie, że Powód nie naruszył pkt. 2.6 Koncesji;
- 2) zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;
- 3) rozpoznanie sprawy także pod nieobecność Powoda lub jego pełnomocnika.
- 4) ewentualnie, w przypadku uznania przez Sąd, iż doszło do naruszeń udzielonej Powodowi Koncesji, wnoszę o:
- 5) zmianę decyzji Pozwanego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) i orzeczenie o wymierzeniu Powodowi symbolicznej kary w wysokości 1 zł z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną jego czynu, ocenioną w zgodzie z art. 56 ust. 6 PE.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

- a) oddalenie odwołania,
- b) oddalenie wniosków dowodowych powoda w postaci dokumentów wymienionych w pkt 5 petitum odwołania,
- c) zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z 11 czerwca 2018 roku Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną Decyzję i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 820,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł pozwany, w której postulował zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, jak również o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Wyrokiem z 4 kwietnia 2019 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie (sygn. akt VII AGa 1921/18) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny stwierdził, że podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne. Jednakże nie podzielił argumentacji prawnej zaprezentowanej przez ten Sąd a mianowicie, że przepis art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2016.1986) w ustawie z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1165) wprowadził następującą zmianę polegającą na dodaniu po art. 15, art. 15a w brzmieniu: "Art. 15a. Nie wszczyna się postępowań, a wszczęte umarza, w sprawach o nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą w zakresie dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego oraz postępowań na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dotyczących okresu sprzed wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 32 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą."

Zdaniem SOKiK z uzasadnienia do tej ustawy wynika, że dodanie art. 15a miało na celu wyjaśnienie wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem przepisów rozporządzenia dywersyfikacyjnego. Podnoszony postulat

wynikał z wadliwości interpretacyjnych dotychczasowego rozporządzenia dywersyfikacyjnego oraz błędnej praktyki jego stosowania. W związku z tym nie ma uzasadnienia dla prowadzenia postępowań administracyjnych w przedmiocie nałożenia kar pieniężnych na podstawie wadliwego aktu prawnego. Zatem zdaniem SOKiK nie ulega zatem wątpliwości, że celem ustawodawcy wprowadzającego do obrotu prawnego powyższy akt było dokonanie abolicji wobec podmiotów, które nie przestrzegały obowiązków wynikających z koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą w zakresie dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego.

Sąd Apelacyjny wskazał, że ustawodawca jednoznacznie zawęził zakres postępowań, które mają ulec umorzeniu na podstawie w/w przepisu do postępowań administracyjnych, a zatem uchylenie zaskarżonej Decyzji w oparciu o przepis art. 15a prawa energetycznego nie było uzasadnione. Ponadto zważył, iż SOKiK nie zbadał innych zarzutów powoda niż kwestia wprowadzenia do prawa energetycznego art. 15a, zatem doszło do nierozpoznania istoty sprawy i z tej przyczyny koniecznym było uchylenie wyroku SOKiK i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy czym Sąd Apelacyjny zaznaczył, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy, SOKiK nie będzie się kierował zapatrywaniem, że wejście w życie art. 15a p.e. uzasadnia uchylenie decyzji, na podstawie których doszło do nałożenia kary za nie przestrzeganie warunków koncesji konstytuujących obowiązek dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego z zagranicy, wydanych przed dniem dokonania przedmiotowej nowelizacji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. posiada koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na obrocie gazem ziemnym z zagranicą udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 31 marca 2006 r., Nr (...), zmienioną decyzjami z 28 marca 2007 r., Nr (...), z 13 sierpnia 2012 r. Nr (...) oraz z dnia 3 lutego 2015 r., Nr (...) (k. 191-192, t. 1 akt adm.; k. 1193-1195, k. 1196-1197, k. 1198-199, k. 1200-1202, t. 3 akt adm.; KRS k. 1305-1310 t. 3 akt adm.).

(...) S.A. jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu ustawy - Prawo energetyczne. Zgodnie z art. 3 pkt 12 tej ustawy przez przedsiębiorstwo energetyczne rozumie się podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi albo przesyłania dwutlenku węgla (w roku 2012 w/w przepis nie obejmował kwestii przesyłania dwutlenku węgla). Zatem do Przedsiębiorcy znajdują zastosowanie przepisy art. 32 ust. 2 p.e. oraz rozporządzenia wydane na podstawie art. 32 ust. 3 wspomnianej ustawy tj. Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy z dnia 24 października 2000 r. (Dz.U. Nr 95, poz. 1042) zwanego dalej Rozporządzeniem D..

W roku 2012 (...) dokonał importu gazu ziemnego z kierunku wschodniego tj. Federacji Rosyjskiej. Import odbywał się na podstawie Kontraktu nr (...) z 10 października 2011 r. zawartego z (...)Gazprom eksport", zaś dostawcą (...) był (...). Na podstawie w/w umowy oraz Aneksu nr (...) z 30 października 2012 r. do tej umowy gaz (...) dostarczany był w okresie od października 2011 r. do grudnia 2012 r. W przesłanych przez powoda Prezesowi URE kopiach deklaracji celnych w pkt 34 w rubryce kod kraju pochodzenia wpisano (...), z czego wynika, że krajem pochodzenia importowanego gazu (...) była Federacja Rosyjska. Identycznie kraj pochodzenia gazu został określony w sprawozdaniu o działalności przedsiębiorstw gazowniczych (GAZ 3) przesłanym przez powoda w toku postępowania administracyjnego (k. 132v, k. 133-138, k. 138v-148, k. 150, k. 169-177, k. 178-180, k. 196-198, k. 199-234, k. 235-270, t. 1 akt adm.).

Postanowienia Kontraktu z (...)Gazprom eksport" wskazują, iż krajem, w którym pozyskano gaz (...) jest Federacja Rosyjska. Przedmiot Kontraktu nr (...)określono następująco: „Sprzedający dostarczy, a Kupujący odbierze i zapłaci za maksymalnie [...] ton metrycznych Skroplonego Gazu Naturalnego zwanego dalej »Towarem«. Towar zostanie dostarczony z zakładu produkcyjnego »K.« (...), zwanego dalej »Producentem«, na warunkach (...) ((...) 2000 z późniejszymi zmianami) do Polski". Ponadto zgodnie z pkt. 11.5 w/w umowy „za miejsce zawarcia i wykonania niniejszej umowy będzie uznawana Federacja Rosyjska". Natomiast w suplementach od nr 2 do nr 8 do w/w kontraktu

określono, że w okresie od stycznia do grudnia 2012 r. cena za gaz (...) została ustalona w rublach rosyjskich za jedną tonę metryczną gazu na zasadzie (...) K., (...) lub (...) W.. Wszystkie te miasta znajdują się na terenie Federacji Rosyjskiej (k. 5, k. 279-239, t. 1 – k. 440-455, t. 2; k. 456-633, t. 2; certyfikaty: k. 634-811, k. 833-878 t. 2 akt adm., k. 879-998, k. 999-1002, t. 3 akt adm.)

Jednocześnie powód nie przedstawił dokumentów mogących stanowić dowód, iż jakakolwiek część gazu importowanego przez niego na podstawie w/w kontraktu pochodzi z innych krajów niż Federacja Rosyjska. Zawarte w piśmie (...) informacje, że importowany gaz mógł być wydobywany na terenie Uzbekistanu, Turkmenistanu, Kazachstanu czy Azerbejdżanu, nie zostały poparte żadnymi dowodami.

Ponadto powód pozyskał paliwo gazowe z terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej w ilości 14.101 tys. m³, przy wykorzystaniu systemu przesyłowego poprzez punkty wejścia C. (Czechy) oraz L. (Niemcy) oraz transportu samochodowego w związku z załadunkiem gazu (...) w terminalu Z. w Belgii. Gaz (...), który został sprowadzony z terminalu (...) w Z. w Belgii, pochodził „przede wszystkim z Kataru” (k. 3-4 k. 20-67, k. 75-76, k. 77-100, k. 101-129, k. 132-132v, k. 149, k. 151-168, k. 271-278 - t. 1 akt adm.; k. 812-832, t. 2 akt adm.; k. 1003-1138v, k. 1139, k. 1140-1146, k. 1184-1188; k. 1203-1203v, k. 1204-1211v, k. 1212-1220, k. 1221-1241v, k. 1242-1245, k. 1246-1248 t. 3 akt adm.).

Zgodnie z warunkiem nr 2.5. koncesji udzielonej powodowi „Koncesjonariusz jest zobowiązany do dywersyfikacji kierunków dostaw gazu ziemnego z zagranicy, zgodnie z obowiązującymi przepisami”(decyzja ze zm. k. 1193-1202, t. 3 akt adm., fakt bezsporny).

Zgodnie z § 1 Rozporządzenia D. w latach 2010-2011 maksymalny udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia, w stosunku do całkowitej wielkości gazu w danym roku nie mógł być wyższy niż 70 %.

(...) S.A. w roku 2014 osiągnął przychody z działalności objętej koncesją (...) w wysokości (...) zł. Z bilansu oraz rachunku zysków i strat wynika, że w 2014 r. osiągnął on przychody ze sprzedaży w wysokości (...)zł. Natomiast zysk Przedsiębiorcy wyniósł odpowiednio: (...) zł. (k. 1150-1151, k. 1152, k. 1153-1156v, k. 1157-1183, t. 3 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz postępowaniu sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaważył co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE wskazał m.in., że zgodnie z warunkiem 2.5 w/w koncesji w brzmieniu obowiązującym w 2012 r. „Koncesjonariusz jest obowiązany do dywersyfikacji kierunków dostaw gazu ziemnego z zagranicy, zgodnie z obowiązującymi w

tym zakresie przepisami”, co zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 4, w związku z ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy oznacza, że maksymalny udział gazu ziemnego importowanego przez Przedsiębiorcę z jednego kraju pochodzenia innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego w roku 2012 nie może być wyższy niż 70%. Przy czym pod pojęciem paliw gazowych rozumie się gaz ziemny wysokometanowy lub zaazotowany, w tym skroplony gaz ziemny oraz propan-butan lub inne rodzaje gazu palnego, dostarczane za pomocą sieci gazowej, niezależnie od ich przeznaczenia (art. 3 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne).

Prezes URE stwierdził ponadto, iż dla ustalenia czy naruszony został obowiązek określony w pkt 2.6 Koncesji istotne jest określenie znaczenia stosowanych w rozporządzeniu dywersyfikacyjnym pojęć „importu” oraz „kraju pochodzenia” gazu ziemnego. W tym kontekście, Pozwany poczynił następujące ustalenia:

a) pojęcie „importu” nie zostało wprost zdefiniowane w przepisach ustawy Prawo energetyczne, wobec czego należy je rozumieć zgodnie z jego powszechnym znaczeniem, określonym w przepisach ustawy o akcyzie. W ocenie Prezesa URE interpretację taką potwierdzają także przepisy ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz.U. z 2014 r., poz. 1695). Zgodnie z art. 2 pkt 7 ustawy o akcyzie przez pojęcie „importu” należy rozumieć przywóz wyrobów akcyzowych z terytorium państwa trzeciego, przy czym terytorium państwa trzeciego oznacza inne terytorium niż terytorium Unii Europejskiej. W konsekwencji Prezes URE uznał, że gaz ziemny sprowadzony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z terytorium Unii Europejskiej, „w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego, nie jest uwzględniany przy obliczaniu udziału, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia dywersyfikacyjnego”;

b) pojęcie „kraj pochodzenia” należy interpretować w powiązaniu do pojęcia „źródła” użytego w art. 32 ust. 2 i 3 ustawy Prawo energetyczne. Z kolei „pod pojęciem „źródła” (...), jednocześnie mając na uwadze powiązanie w rozporządzeniu dywersyfikacyjnym obowiązku dywersyfikacji z krajem pochodzenia - należy rozumieć miejsce (w tym przypadku - kraj) pozyskania gazu”. Ponadto Prezes URE wskazał, że „uwzględniając fakt stosowania przepisów przedmiotowego rozporządzenia do przedsiębiorstw energetycznych, przyjęć należy, że „kraj pochodzenia gazu” ustala się stosownie do kontraktów zawieranych przez przedsiębiorstwo energetyczne (koncesjonariusza) z jego zagranicznymi kontrahentami. Zatem analiza powyższych zapisów prowadzi do wniosku, iż pojęcie źródła gazu zawarte w ustawie Prawo energetyczne należy rozumieć jako „kraj pochodzenia gazu”.

Na podstawie przedstawionej powyżej wykładni przepisów ustawy Prawo energetyczne, Prezes URE uznał, że powód dokonał w 2012 r. importu gazu ziemnego wyłącznie z terytorium Federacji Rosyjskiej, co stanowiło 100% całkowitego wolumenu gazu ziemnego importowanego przez Powoda w 2012 roku.

Powyższe stanowisko Prezesa URE nie zasługuje na aprobatę, albowiem w wyroku z 21 kwietnia 2016 roku (sygn. akt III SK 28/15) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, który Sąd orzekający w pełni podziela, że względy celowościowe i funkcjonalne przemawiają przeciwko nadaniu pojęciu „import” gazu takiego znaczenia, jakie wynika z art. 2 pkt 9 ustawy o podatku akcyzowym. W uzasadnieniu wskazano, że „Ze stenogramów posiedzenia Senatu w toku prac nad ustawą z dnia 26 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2000 r. Nr 48, poz. 555) wynika, że celem wprowadzenia art. 32 ust. 2 i 3 do Prawa energetycznego było zmniejszenie zależności „od gazu rosyjskiego”. Zamierzenie to nie uwzględnia, po pierwsze, trudności z identyfikacją „krajowego” pochodzenia gazu w przypadku nabywania go od pośredników, a zwłaszcza na rynkach giełdowych, a po drugie (z racji akcesji Polski do Unii Europejskiej w 2004 r.), że towar (gaz) dopuszczony do obrotu na rynku wewnętrznym korzysta ze swobody przepływu towarów. W okolicznościach niniejszej sprawy, brak możliwości zaliczenia przez powoda gazu zakupionego w innym państwie członkowskim na poczet realizacji obowiązku dywersyfikacji gazu, skutkuje wyciągnięciem negatywnych konsekwencji (kara pieniężna) wobec podmiotu, który korzystał z możliwości nabycia gazu na rynku unijnym. Godzi to w istotę swobody przepływu towarów i zakaz środków o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w przywozie (art. 34 w zw. z art. 36 TFUE). Przede wszystkim jednak, zdaniem Sądu Najwyższego, dla zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego poprzez dywersyfikację źródeł gazu nie ma znaczenia, czy kraj wydobywania gazu jest / nie jest państwem członkowskim UE. Kluczowe znaczenie ma zróżnicowanie źródeł i kierunków dostaw gazu. Nawet gdy w rzeczywistości gaz sprowadzany do Polski z kierunku zachodniego lub południowego jest gazem „pochodzenia” rosyjskiego, poziom bezpieczeństwa energetycznego kraju jest większy w przypadku realizowania takich dostaw od kontrahentów z UE, niż w przypadku zaspokajania krajowego zapotrzebowania na gaz wyłącznie i bezpośrednio ze źródeł rosyjskich. Zagrożenie bezpieczeństwu energetycznemu kraju wymagałoby wstrzymania dostaw gazu dla unijnych kontrahentów”. Ponadto zdaniem Sądu Najwyższego należy podzielić stanowisko doktryny, zgodnie z którym przy stosowaniu wykładni systemowej należy uwzględniać relacje gałęziowe między aktami prawnymi zawierającymi tożsame pojęcia (uchwała Sądu

Najwyższego z 15 stycznia 2013 r., III SZP 1/12, OSNP 2013 nr 17-18, poz. 216). Zgodnie z tymi założeniami, ustawa o podatku akcyzowym nie jest ustawą o charakterze aktu podstawowego dla Prawa energetycznego i problematyki

dywersyfikacji dostaw gazu. Zacytowane stanowisko zostało podtrzymane w późniejszym wyroku Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 roku, sygn. akt III SK 65/15.

Na potwierdzenie słuszności stanowiska Sądu Najwyższego należy również odnieść się do obecnego brzmienia Rozporządzenia D. z 9 maja 2017 roku, w którym min. w § 2 pkt 2 wskazano, iż użyte w Rozporządzeniu określenie „import” oznacza import gazu ziemnego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, z wyłączeniem przywozu gazu ziemnego z Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Mając zatem na uwadze powyższe stanowisko, Sąd orzekający uznał, że w przypadku zaliczenia do gazu importowanego przez powoda gazu zakupionego przez niego w Belgii, w Niemczech i Czechach, powód wykonał przewidziany w decyzjach koncesyjnych obowiązek dywersyfikacji dostaw gazu w 2012 a zatem nie było faktycznych podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Z materiału dowodowego wynika, że przy wykorzystaniu systemu przesyłowego poprzez punkty wejścia C. (Czechy) i L. (Niemcy) oraz za pomocą autocystern z Belgii powód sprowadził łącznie do kraju 14 101 tys. m³ paliwa gazowego z terytorium Unii Europejskiej. Biorąc pod uwagę łączny wolumen importowanego przez powoda w 2012 roku paliwa gazowego 18.830 tys. m³ należy stwierdzić, że jedynie 23 % (4.252 tys.m³) gazu pochodziło z terenu Federacji Rosyjskiej.

Na rozprawie 8 stycznia 2020 roku pełnomocnik Prezesa URE stwierdził, że nawet przy przyjęciu za słuszny poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy, istniała podstawa do nałożenia na powoda kary pieniężnej za naruszenie obowiązku dywersyfikacyjnego, albowiem jedynie 23 % gazu zaimportowano z Federacji Rosyjskiej, a pozostałe 77 % z terytorium jednego kraju, co z kolei jest sprzeczne z przepisami Rozporządzenia D., zgodnie z którym maksymalny udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia, w stosunku do całkowitej ilości gazu importowanego, nie może być wyższy niż 70 %.

W ocenie Sadu z powyższym poglądem nie można się zgodzić, bowiem jak już wcześniej napisano celem wprowadzenia obowiązków dywersyfikacyjnych było zmniejszenie zależności „od gazu rosyjskiego” a nie z każdego innego kraju. Ponadto z treści Rozporządzenia D. wynika, że maksymalny udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia, w stosunku do wielkości gazu importowanego w danym roku nie

może być wyższy niż 70 % w latach 2010-2014 (§ 1 ust. 1 pkt 4), z tym, że przepisu ust. 1 nie stosuje się do gazu wydobywanego w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Reasumując Sąd uznał, iż powód wypełnił ciążący na nim obowiązek dywersyfikacyjny, a zatem nie było podstaw do nałożenia na niego kary pieniężnej i dlatego Decyzja jako wadliwa podlegała uchyleniu na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na uwzględnienie odwołania w całości, pozwanego należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu. Na powyższe koszty składa się opłata od odwołania w wysokości 100,00 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 z zm.) oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

SSO Anna Maria Kowalik

(...)

(...)